

zahvalnost & radost 1/2017

Sadržaj	Strana
Kristova ljubav	1
Krist naš zagovornik	3
Hoditi u Kristu: ljubav, budnost, poniznost	5
Jabesova molitva	7
Ivanovo evanđelje: Ivan 19	10
Druga Ivanova poslanica: Ljubav u istini (6)	12
Biblijske slike i simboli: zid	16

U ovom broju završava se niz od šest nastavaka u kojima je bila razmatrana Druga Ivanova poslanica. Upozorenja koja u njoj nalazimo vrlo su aktualna za naše doba pa je zbog toga u planu da se ti članci objedine i tiskaju kao brošura. I dalje se nastavlja proučavanje Ivanovog evanđelja, što se također primiče kraju. Osim toga, u ovome broju nalaze se i tri članka koji govore o pomagalima koja su nam dostupna kako bismo mogli opstati u provjerama (kušnjama) kroz koje prolazimo. To su: molitva (članak „Jabesova molitva“), Krist kao naš zagovornik kod Oca i Kristova ljubav prema nama.

Krist je učinio sve što je bilo potrebno u pogledu našeg vječnog spasenja. Njegovo djelo za nas je dovršeno, savršeno je i ništa mu se ne mora, ne može niti smije dodati. Naš položaj je, ako smo spašeni vjerom u to djelo, toliko siguran da ne može biti sigurniji. To je nedvojbeno. No život koji nam je poklonjen na Zemlji možemo iskoristiti za vječnost ili ga potrošiti uzalud. Mnogi odjeljci Svetog pisma govore o tome da živimo na pozornici kušnjâ, na kojoj smo svakoga dana izloženi provjeri. Spomenuta tri članka trebala bi nam pružiti određenu pomoć u tome, odnosno ukazati gdje ćemo naći pomoć za osmišljen, posvećen i blagoslovljen život.

*Uz srdačan pozdrav,
Vaš Urednik*

Kristova ljubav

U Novom zavjetu triput nalazimo izraz „Kristova ljubav“. Promotrit ćemo najprije odjeljak u Rimljanima 8.

„Što ćemo, dakle, reći na to? Ako je Bog za nas, tko može protiv nas? ... Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? Ili tjeskoba? Ili progonstvo? Ili glad? Ili golotinja? Ili pogibao? Ili mač?“ (Rimljanima 8,31.35).

Poslanica Rimljanima prikazuje nam Božje Evanđelje o njegovom Sinu (Rim 1,1.3). To je Božja dobra vijest grešnicima koji su odlutali od Njega. Od prvog poglavlja do petog poglavlja, jedanaestog retka, vidimo kako je Bog riješio problem naših grijeha, grešnih misli, riječi i djela koja smo počinili. Od dvanaestog retka petog poglavlja do osmog poglavlja vidimo kako je Bog riješio problem grijeha kao zlog korijena koji je još uvijek u nama.

Kako li je pobjedonosan taj prizvuk kojim završava osmo poglavlje! Ako je Bog za nas, tko može protiv nas? Tko može optužiti one koje je Bog opravdao na temelju djela njegova Sina? Krist jest umro, ali je i uskrsnuo i sada je zdesna Bogu te tamo posređuje za nas (rd. 34). Zatim se postavlja pitanje što bi nas moglo rastaviti od Kristove ljubavi. Odgovor je, naravno, da nas ništa ne može rastaviti. Naši grijesi ne mogu nas rastaviti od Njegove ljubavi, jer je On umro zbog njih. Sadašnje okolnosti, kako god bile teške i iskušavajuće, ne mogu nas rastaviti od Njegove ljubavi. Naprotiv, baš kada u teškim okolnostima iskusimo Njegovu

pomoć i potporu, još bolje upoznaje-mo Njegovu ljubav i skrb za nas.

Kakva god bila kušnja – gubitak posla, gubitak zdravlja, smrt voljene osobe, ili čak suočavanje s vlastitom smrću – ništa nas ne može rastaviti od Kristove ljubavi. „Budući da je ljubio svoje koji bijahu u svijetu, do kraja ih je ljubio“ (Iv 13,1).

Iz Rimljanima 8 možemo, dakle, naučiti da nas ništa ne može rastaviti od Kristove ljubavi. Sljedeći odjeljak u kojem se spominje izraz Kristova ljubav je u poslanici Efežanima.

„Da Krist po vjeri prebiva u vašim srcima, da ... možete ... spoznati ljubav Kristovu, koja nadilazi spoznaju“ (Efežanima 3,17.19).

Poslanica Efežanima predočuje nam Božju namjeru i Božji naum, ne samo u pogledu našeg spasenja, nego u pogledu Njegove vlastite slave i zadovoljenja Njegova vlastitog srca. U toj poslanici prikazano je kako smo uzeti s duhovnog groblja, „mrtvi u grijesima“, oživljeni, uskrišeni s Kristom i već posjednuti u Njemu u nebeskim prostorima, te sada još samo očekujemo da tamo budemo i posjednuti s Njim kada on dođe. Izraz „Kristova ljubav“ pojavljuje se u apostolovoj molitvi kojom završava prvi dio poslanice. Ta molitva pokazuje što je neophodno da bismo nauk te poslanice provodili u djelo.

Apostol najprije ističe da Krist mora po vjeri prebivati u našim srcima. Netko je rekao kako možemo biti sigur-

ni da mi prebivamo u Kristovom srcu; no što prebiva u našim srcima? Čime smo zaokupljeni iz dana u dan? Srce je naše upravljačko središte, i ako Krist prebiva u njemu sve će biti pod Njegovim blagoslovljenim utjecajem i kontrolom.

Zatim apostol moli da možemo „spoznati ljubav Kristovu“. Riječ „spoznati“ na jeziku grčkog izvornika znači upoznati iskustveno. Tu nije riječ samo o umnoj spoznaji da nas Krist ljubi. Tu je riječ o spoznavanju te ljubavi iz dana u dan, iz sata u sat. Ta spoznaja dobiva se tako da upoznajemo Njega putem Njegove riječi, hodimo s Njim kroz sve uspone i padove u svom životu te doživljavamo Njegovu svakodnevnu skrb. Neka bismo svakog dana sve više i više spoznavali njegovu ljubav!

Treći odjeljak koji govori o Kristovoj ljubavi nalazi se u drugoj poslanici Korinćanima.

„Jer ljubav Kristova nas potiče; zato što sudimo ovo: ako je jedan umro za sve, tada su svi umrli; i za sve je umro da oni koji žive, više ne žive sebi, nego onomu koji je za njih umro i uskr-snuo“ (2. Korinćanima 5,14-15).

Tu možemo naučiti da Kristova ljubav treba imati praktičan učinak na naše

živote. Kristova ljubav očitovala se u njegovoj smrti. On je bio voljan umrijeti za tebe i mene: „Sin Božji koji me ljubio i predao sebe samoga za mene“ (Gal 2,20). Ako je pak bilo neophodno da Sin Božji umre, tada shvaćamo ozbiljnu stvarnost stanja u kojemu smo bili svi mi: svi smo bili mrtvi u grijesima i grijesima i mrtvi Bogu. Dok promatramo tu ljubav, ona bi trebala imati praktičan učinak na nas. Ona bi nas trebala obuzeti ili ovladati nama da više ne živimo sebi, nego da „od sada“ živimo samo za Gospodina Isusa, koji je umro i sada živi za nas. Kralj Manaše (2 Ljet 33) je primjer čovjeka koji je bio nadvladan Božjom ljubavlju te više nije živio sebi. Početak njegova života bio je obilježen idolopoklonstvom i svakom vrstom zla. Bio je odveden kao zarobljenik u Babilon i tamo je vapijao Bogu. Čudesnom milošću Bog ga je uslišio i vratio u njegovo kraljevstvo u Judeju. Za Manašea je tada nastalo „od sada“. Uništio je sve idole, pokušao popraviti sve zlo koje je ranije bio počinio, popravio je Gospodinov žrtvenik i postao štovatelj. Neka bismo i mi „od sada“ živjeli samo za Gospodina!

(Prema „The Lord Is Near“)

Krist naš zagovornik

Biblijski tekst: 1. Ivanova 1,8 – 2,2

Izraz „zagovornik“ (grčki „parakletos“) u Novom zavjetu se spominje samo u 1. Ivanovoj 2,1. Premda i u Rimljanima 8,34 veli da On „posređuje za nas“, taj izraz je ipak širi, jer obuhvaća i njegovo zagovorništvo i njegovo svećeništvo. O njegovom svećeništvu govori se u poslanici Hebrejima.

Kristovo zagovorništvo je važno, zato što se ono odnosi na naše svakodnevne grijehе koje počinimo. Iz gornjeg teksta je jasno da Krist zastupa vjernike u pogledu grijehа. U prethodnim redcima čitamo o dvije vrste ljudi:

1. Oni koji hode u tami i nemaju zajedništvo s Bogom,
2. Oni koji hode u svjetlu i imaju zajedništvo s Bogom.

Ove druge krv Isus Krista čisti od svakoga grijehа. To pak ne znači da nas ona čisti od svakodnevnih grijehа koje počinimo, jer čemu bi onda bilo potrebno zagovorništvo?

Gospodin Isus je u Ivanu 13,10 rekao: „Onaj tko je okupan, ne treba oprati drugo osim noge.“ A u Hebrejima 10,14 veli da je svaki vjernik koji je pod zaštitom Kristove krvi jednom zauvijek očišćen od grijehа te se krv više ne primjenjuje (vidi i Heb 9,24-26). Važno je znati da je krv uvijek pred Božjim očima i oduzima snagu svakoj optužbi. Budući da je „On u svjetlu“, mogli bismo ustuknuti, svjesni svojih svakodnevnih grijehа i svoje nepodobnosti za Njegovo svjetlo. Zato moramo znati da smo za taj položaj podobni jedino na temelju pročišćava-

jućeg djelovanja krvi. Naše je mjesto, dakle, u Božjoj prisutnosti, ali ne smijemo zaboraviti svoje praktično stanje (1 Iv 1,8.10).

Kristovo zagovorništvo važno je zbog našeg praktičnog stanja. Sâm Gospodin Isus služi se izrazom „zagovornik“ (ili „zastupnik“) za Duha Svetoga (Iv 14,16.26; 15,26; 16,7). „Parakletos“ (zagovornik, zastupnik) je netko tko zastupa naše interese, netko tko je našu stvar preuzeo u svoje ruke. Ako grijешimo, Gospodin Isus nas zastupa i vodi tako da Božja riječ po Duhu djeluje na nas da osudimo svoj grijeh i priznamo ga, kako bi On (prema 1 Iv 1,9) mogao oprostiti naš grijeh i obnoviti naše zajedništvo s Ocem. Glavni cilj Njegovog zagovorništva je, dakle, održanje našeg zajedništva s Ocem. Krist je naš „parakletos“ (zagovornik) u Nebu, a Sveti Duh je naš „parakletos“ (tješitelj) na Zemlji. Obojica se zauzimaju za naše interese usklađeni jedan s drugim.

Prije negoli promotrimo praktično djelovanje zagovorništva, želim ukazati na bitnu razliku između zagovornika i svećenika. Kao svećenik, Krist obavlja svoju službu pred Bogom. Kao zagovornik zauzima se za nas pred Ocem. Svećenička služba odnosi se na naše slabosti, a služba zagovornika na naše grijehе. No obje službe započeo je tek kad je sjeo zdesna Bogu.

„On je pomirbena žrtva za naše grijehе“ – to je temelj koji ga osposobljava da bude naš zagovornik pred Ocem. To

je njegovo djelo. No kada se veli „Isusa Krista, pravednika“, onda je to ono što je on kao osoba, to jest onaj koji je zadovoljio sve pravedne Božje zahtjeve. Srce Boga Oca raduje se što može čuti i uslišati Kristovo zauzimanje za nas zbog onoga što Krist jest i što je učinio.

Praktično djelovanje zastupanja prikazano nam je u primjeru pranja nogu u Ivanu 13. Tu Gospodin Isus poučava svoje učenike da vjerniku koji je jednom očišćen (opran) ne treba novo pranje, nego samo pranje nogu. Vjernik je jedanput zauvijek postao čist, jer inače ne bi bio podoban za Božju prisutnost. Ako bi na njemu bila ijedna mrlja, nikada ne bi mogao ući iza razderane zavjese u Svetinju. No vjernik treba pranje nogu, a to zahtijeva neprekidnu djelatnost našega Gospodina kao zagovornika pred Ocem. Pranje nogu odnosi se na naše onečišćenje uslijed hodanja u svijetu. To onečišćenje nipošto ne utječe na naš položaj – naše prebivanje „u svjetlu“, nego ometa i prekida naše zajedništvo s Bogom.

Gospodin sada pere noge svojim putem Riječi koju primjenjuje Duh Sveti (1 Pe 1,23; Jak 1,18; Ps 119,9; Ef 5,26). On uzima našu stvar na sebe pred Ocem, vršeći službu zagovornika (*parakletos* u Nebu). Kod nas se to odražava tako da Sveti Duh (*parakletos* na Zemlji) počinje djelovati u nama tako da nas podsjeća na naš grijeh i putem Riječi djeluje na našu savjest, što nas dovodi do toga da osudimo sami sebe i

priznamo svoj grijeh. Bog je onda vjerran i pravedan da nam oprosti grijeh i očisti nas od svake nepravednosti (1 Iv 1,9). Tako nas obnavlja.

To vidimo lijepo predočeno u primjeru iz Luke 22,61-62. Taj primjer nam pokazuje da se, kad sagriješimo, nikada ne bismo pokajali da nema milostive službe našega Gospodina kao našeg zagovornika. Jedino je Isusov pogled Petru prizvao u sjećanje njegov grijeh. Isus je pomirbena žrtva za naše grijehe i to mu daje provo da tako djeluje. No Krist ne čeka sa svojim zastupanjem dok se ne pokajemo. „Ako netko sagriješi“, imamo zagovornika kod Oca; što ne znači da ga imamo samo u trenutku kada smo sagriješili, nego i prije toga. Naše pokajanje posljedica je djelovanja našega zagovornika. Kada netko pogriješi prema nama, čekamo da najprije vidimo znake da mu je žao pa mu tek onda pristupamo otvorena srca. Kod Gospodina je drugačije. Čim sagriješimo, pa i prije negoli sagriješimo (kao kod Petra), nosi nas pred Oca, vapi za nas i omogućuje nam obnovu zajedništva.

U Ivanu 13,12-17 vidimo da i mi trebamo nasljedovati zastupanje našeg Zastupnika. Naša je dužnost služiti jedni drugima u ljubavi. To proizlazi iz Kristove zastupničke službe. Neka nam Gospodin dade više radosti u činjenici da on nama pere noge, kao i potrebnu milosti i ljubav da i mi činimo to isto jedni drugima.

Edward Dennet

Hoditi u Kristu - ljubav, budnost, poniznost

Ljubav

Ljubav nije ni slijepa ni slaba. Nikada ne uživa u razotkrivanju i razglašavanju zla (što je potpuno suprotno našem naravnom srcu), jer ga ni ne pretpostavlja. Kada pak naiđe na njega, pogođena je njime; ali onda, namjesto da ga zlobno razglasi, traži lijek za nj. No nikada nije ravnodušna prema njemu. Podnosi njegove posljedice koje je osobno pogađaju, ali se zbog toga ne žali niti osvećuje. Nipošto se ne povezuje s njim.

Ljubav je ponizna; dragovoljno zauzima najniži položaj (najniži prema procjeni ljudskog ponosa) kako bi služila, i u tome nalazi zadovoljstvo. Krist je djelovao iz ljubavi; Krist se ponizio; Krist je želio zauzeti posljednje mjesto. On se mogao poniziti. – A mi? Kako je s nama po tom pitanju?

Ljubav je sveza savršenstva, zato što u nama razvija božansku narav i održava srce u zajedništvu s Bogom. Ona je pravo sredstvo posvećenja. Putem nje srce se drži podalje od tjelesnih razmišljanja, u čistom svjetlu Božje prisutnosti.

Ljubav zna nadvladati poteškoće, progonstva i strahove koje neprijatelj nastoji izazvati u našim srcima. Ako smo zaokupljeni Bogom i sretni u njemu, nećemo osjetiti težinu nevolja. Božja snaga je u našem srcu i naše patnje samo su „malenkost ... koja je trenutačna“.

Nagrada onome tko ljubi jest to što je on uvijek povlašten. Onaj tko ljubi obogaćuje se onime što daje.

Bog cijeni ljubav koju dobiva od svojih stvorenja, jer je ta ljubav najljepši biser njegove slave.

Čak su i sve naše potrebe podređene našoj ljubavi prema Kristu. Zato što ga ljubimo, ništa nam ne vrijedi toliko koliko njegova prisutnost; i zato je njegova prisutnost naš prvi izbor. Na njemu je pak da odluči što će nam dati od onoga što nam je potrebno.

On našu ljubav želi više negoli našu službu.

Ako uistinu ljubimo Krista razabrat ćemo što se njemu sviđa, što je njegova volja, što je u njegovim očima najvažnije. Ta ljubav pomoći će nam da uvijek izaberemo ono što je najbolje i odrekemo se onoga što je manje vrijedno, ili pak da to stavimo u drugi plan.

Ljubav je usuglašenost s Božjom naravi, živ izražaj onoga što Bog jest, dokaz da netko posjeduje Božju narav: takav postupa i osjeća sukladno Božjoj naravi. Izvor ljubavi nalazi se unutar osobe kroz koju je djelatna; njezina snaga neovisna je o objektu prema kojemu je djelatna pa stoga može nastaviti djelovati i u okolnostima koje bi, inače, u ljudskome srcu mogle izazvati razdraženost ili ljubomoru.

Kakva je nakaza sebičan kršćanin! On je sav proturječan; živa obmana.

3. Budnost

Petar nije jedini radi koga se pijetao morao oglasiti dva puta.

Za našu dušu je korisno razmišljati o Božjem sudu i da tako u našoj svijesti stalno bude prisutan osjećaj Božjeg veličanstva. Svijest da se svi moramo pokazati pred Kristovim sudištem potiče srce vjernika, koji je prihvaćen kod Boga, da u svemu nastoji ugoditi Gospodinu. Onaj koji sada hodi u svjetlu neće se bojati onog dana kada će ono zasjati u slavi. Takav je oslobođen svakog straha, u savršenom je svjetlu i utješeno savršenom ljubavlju. Istodobno je svjestan Božjeg autoriteta i vladavine te sve prosuđuje u zajedništvu s njim. To je vrlo dragocjeno. Čuvajmo se svega uobičajenoga u našem svakodnevnom životu što bi nas moglo udaljiti od unutarnje svetosti i odvojenosti srca za Onoga koji nam daje svoju tajnu, to jest svjetlo odozgor u pogledu svega što nas okružuje. „Tajna Gospodinova je s onima koji ga se boje“ (Ps 25,14).

Bog traži od nas da budemo vjerni samo dan po dan. U tome vidimo vrijednost koju trebamo pridavati svakome danu. Skloni smo promatrati život kao cjelinu, a zanemariti kratko razdoblje od jednog dana; zaboravljamo da dani čine godine, da vrijednost jednog dana ovisi o njegovu utjecaju na sveukupan život. Izgubljen dan je slomljena karika u lancu i često je potrebno više od jednog dana da se ona popravi; on utječe na sljedeći dan i otežava ga; čak može uništiti i rad koji je obavljan nekoliko mjeseci ili godina.

4. Poniznost

Bog nadasve mrzi oholost, jer oholost postavlja čovjeka na mjesto koje

pripada Onome koji je na nebesima, uzvišen iznad svega.

Prava poniznost ne znači misliti loše o sebi, nego uopće ne misliti o sebi. Previše sam zao da bi bilo imalo vrijedno misliti o sebi. Ono što trebam jest za boraviti sebe i gledati na Boga, koji je jedini dostojan mog razmišljanja.

Neka nam Bog pomogne da ne želimo biti netko i nešto, kako bi Gospodin Isus Krist bio sve.

Poniznost koja proizlazi iz oprostjenja naših grijeha uvijek je dublja negoli ona koja proizlazi iz spoznaje tih grijeha. Prvo nas dovodi u odnos s Bogom; drugo nas zaokuplja s našim vlastitim „ja“. Da bismo zaista bili ponizni trebamo hoditi s Bogom sukladno odnosu u koji nas je postavio. On nas je učinio svojom djecom i ukoliko hodimo sukladno tome, bit ćemo ponizni.

Ne trebamo se uspoređivati s drugima da bi opravdali same sebe. Radije promatrajmo Krista, koji je naš savršen uzor. Tada nam neće pasti na pamet da se opravdavamo, nego ćemo osuditi same sebe.

Ništa ne pokazuje jadnije stanje srca, i ništa ne može biti veća zapreka blagoslovu, negoli kritizerski duh.

Baviti se sobom, na bilo koji način, jest nešto najopasnije. To je smrtna udarac zajedništvu s Bogom. Svaku težnju da naše vlastito „ja“ postane središte naše zaokupljenosti, treba odlučno osuditi i odbaciti. U protivnom, posljedice će biti slabost i neplodnost.

Velika je stvar kada smo svedeni na ništicu; i ako ne znamo kako do toga doći, Bog nas mora dovesti do toga; no poniznog čovjeka nije potrebno poniziti.

Marc Tapernoux

Iz knjige „Ukorijenjeni i utemeljeni u Njemu“

Jabesova molitva

A Jabes je bio časniji negoli njegova braća i majka mu je dala ime Jabes, rekavši: „Jer sam ga s bolom rodila.“ I zazva Jabes Boga Izraelova, rekavši: „Oh, da me ti uistinu blagosloviš, i povećaš moje područje, i da tvoja ruka bude sa mnom, i da me čuvaš od zla da me ne snađe nikakva bol!“ I dade mu Bog to što je zaiskao.

1. Ljetopisa 4,9-10

Prije pedesetak godina većina kršćana nije ni znala da se u šumi manje ili više čudnih imena u 1. Knjizi Ljetopisa nalazi skrivena spomenuta kratka molitva. No ta molitva postala je vrlo poznata nakon što je jedan američki pastor napisao knjigu „Jabesova molitva“. Kako to obično biva, sve što se pojavi u Americi, prije ili kasnije dođe i u Europu. Tako je ta molitva postala omiljena i kod nas. Osnovna poruka spomenute knjige jest da bi svaki kršćanin svaki dan trebao moliti tu molitvu i da Božji odgovor neće izostati. I premda nam je Jabesova molitva, kao uostalom i sve u Pismu, napisana s nekom svrhom, to jest da iz nje nešto naučimo, ipak ne smijemo zanemariti sljedeće važne činjenice.

Kao prvo, to je starozavjetna molitva. U Starom zavjetu je Izraelcima bio zajamčen zemaljski blagoslov. I nama danas Bog može dati zemaljski blagoslov, ali on nam nije zajamčen. Novozavjetni blagoslovi su duhovni.

Nadalje, ta nam molitva nije dana za ponavljanje. Ni jedna molitva u Bibliji nije nam dana za doslovno ponavljanje, čak ni molitva „Oče naš“.

Naposljetku, kao i za svaku molitvu, da bi bila uslišana, tako i za ovu mo-

raju biti ispunjeni određeni moralni uvjeti. To znači da onaj tko moli mora biti u odgovarajućem moralnom stanju da bi mu Bog mogao uslišati molitvu.

Promotrimo što nam ta molitva ima reći u svjetlu Novog zavjeta.

1. Čovjek koji ju je molio

a) „**Jabes je bio časniji negoli njegova braća.**“ Riječ je, svakako, o časti pred Bogom, odnosno o časti koju iskazuje Bog. Tražiti čast od ljudi protivno je Novom zavjetu. To je potvrđeno na mnogim mjestima, a osobito je o tome pisao Pavao, primjerice kad piše Galaćanima (Gal 1,10) i Solunjanima (1 Sol 2,6). Ali Bog iskazuje čast svojim slugama, to jest odaje im priznanje. To su ljudi koji traže Božju čast i zauzimaju se za nju (1 Sam 2,30), ljudi koji iskazuju čast Sinu tako da mu služe (Iv 12,26). Štoviše, Bog se sâm brine da takvima bude iskazana čast i od strane ljudi (Fil 2,29; 1 Tim 5,17). Zašto je, dakle, Jabes bio časniji negoli njegova braća? Zbog svog načina života, kojim je dokazao svoju vjernost Bogu. Tu vidimo ispunjenje moralnog uvjeta da bi molitva mogla biti uslišana.

b) **„Majka mu je dala ime Jabes, rekavši: ‘Jer sam ga s bolom rodila.’**“ Jabes je rođen s bolom (kao i Benjamin) i majka mu je dala ime koje će ga stalno podsjećati na to. Možda je upravo to potaknulo Jabesa da traži Boga. Često su nedostaci, slabosti i boli potakli ljude da se okrenu Bogu.

c) **„I zazva Jabes Boga Izraelova.“** Tu vidimo da je Jabes poznavao odnos s Izraelovim Bogom. U mnoštvu imena uz koja se ne spominje ništa značajno, nalazimo jednog jedinog čovjeka koji je bio drugačiji (slično kao i Henok). Treba spomenuti i to da je to bila osobna molitva, a ne javna.

2. Sadržaj molitve

a) **„Da me obilno (uistinu) blagosloviš.“** Neki bi bili zadovoljni „malim kutkom u Nebu“, ali takvo što ne postoji. Bog nas je blagoslovio „svakim duhovnim blagoslovom u nebeskim predjelima u Kristu“ (Ef 1,3). To nije sebična molitva. Na sličan način je i Jakov silno čeznuo za blagoslovom; borio se s Bogom i rekao: „Neću te pustiti dok me ne blagosloviš“ (Post 32,26). Bogu je to bilo ugodno; premda način na koji je Jakov nekoć pokušao doći do tog blagoslova nije bio Bogu ugodan.

b) **„Da povećaš moje područje.“** Čeznemo li za time da nam Bog dađe još više od onoga što ima pripremljeno za nas? Takav čovjek, poput Jabesa, bio je i Kaleb. Četiri puta se veli da je „sasvim slijedio Boga Izraelova“. Najprije Bog to veli za njega (Br 14,24), zatim Kaleb to sâm veli za sebe (Još 14,8) pa onda Mojsije to veli za svog mlađeg suradnika (Pnz 1,36) i, na poslijetku, Jošua to veli za svoga kolegu i suvremenika (Još 14,14). Taj način ra-

zmišljanja, „nikada dosta“, Kaleb je prenio i na svoju kćer Aksu (Još 15,16; Suci 1,12-15). Ona je „potaknula svoga muža“ da traži više Božjeg blagoslova. Ali ni time nije bila zadovoljna. Htjela je još i gornje i donje izvore. To zvuči gotovo bezobrazno, ali kada je u pitanju ono što nam Bog daje to je stav koji najviše veseli njegovo srce. On je Bog koji rado daje, a veseli ga kada vidi da je nama stalo do onoga što možemo dobiti od njega. Ovo izvješće se nalazi i u Jošui (knjiga napretka i uzleta) i u Sucima (knjiga propadanja, rasula). Ta činjenica nam također pokazuje da za umnažanje blagoslova i osobni rast nema granica. Mi si sami postavljamo granice. I u Hagajevo doba su neki mislili da je „teško vrijeme“, ili da „nije vrijeme da se gradi“, ali Bog veli da to nije tako. Bez obzira radi li se o vremenu napretka i uzleta ili o vremenu propadanja i rasula, osobni rast i blagoslov nema granica. „Povećanje mog područja“ možemo, primjerice, primijeniti na Božju riječ i služnje. Dok čitamo Božju riječ, trebamo moliti: „Gospodine želim čuti što mi govoriš, želim bolje upoznati tvoje misli.“ Ili možemo moliti: „Gospodine, pokaži mi što ti se kod mene ne sviđa“ – a to je „opasna“ molitva na koju će Bog sigurno odgovoriti. Ali ako poslušamo ono što nam on pokaže, „povećat će naše područje“. Primjena na služenje ne znači da će On zamijeniti našu službu nekom drugom (jer nam je naša možda dosadna), nego da će proširiti našu službu. Primjer za to imamo kod čovjeka iz Gadare koji je bio oslobođen od zloduha. Najprije je trebao „svojima pripovijedati sve što mu je učinio Bog“ (Lk 8,39). Zatim je „razglašavao po svemu gradu“ sve što mu je učinio Isus. Naposljetku je oti-

šao „te počeo razglašavati po Dekapolu (to jest u deset gradova) što je sve za nj učinio Isus (Mk 5,20). Tu jasno vidimo povećanje područja: tvoji, grad, deset gradova. Nešto drukčiji primjer nalazimo u pogledu Filipa u Djelima 8. Premda ga je bio silno upotrebljavao u Samariji, Gospodin je odlučio „povećati njegovo područje“ šaljući ga na put prema Gazi, „koji je pust“. Zvuči neobično da se na takav način može povećati područje, ali iz onoga što je uslijedilo vidimo da je to zaista bilo povećanje. Evanđelje je s tim novim obraćenikom prvi put otišlo daleko izvan granica Izraela.

c) „**Da tvoja ruka bude samnom**“. Jabes je znao da ni blagoslov ni povećanje područja ne može pravilno koristiti ako ruka njegova Boga nije s njim. Jabes je znao da je ovaj svijet dolina suza i da zato treba Božju ruku koja će stalno biti s njim. Prekrasno obećanje iz Izaije 41,10: „Ja ću te poduprijeti desnicom svoje pravednosti“ ispunilo se Ostatku (povratnicima) u dane Ezre. Ispunit će se i danas svakome tko se oslanja na desnicu svog Boga.

d) „**I da me čuvaš od zla da me ne snađe nikakva bol**.“ I mi to smijemo moliti, premda nemamo ni obećanje ni jamstvo da će naš život kao vjernika na Zemlji biti bez bola i žalosti (što su Izraelci imali). No u ovom zlu i ovoj boli možemo vidjeti ono što bi nam moglo duhovno naštetiti. Možemo se moliti da nas Bog sačuva od onoga što može naštetiti našoj duši, ali i sami se moramo kloniti zla. Dobar primjer vidimo kod Joba. On se klonio zla i Bog ga je ogradio tako da

mu se ništa ne može dogoditi. Sotona je znao da je Job ograden i da mu smije nauditi samo ako Bog dađe dopuštenje za to. Drugi primjer je Josip.

No ne možemo moliti Boga da nas sačuva ako trčimo u zlo. Negativan primjer vidimo kod Samsona. Pretrpio je štetu zato što se svjesno i voljno kretao u području zla. On je bio nazirej, to jest onaj koji je svoju volju potpuno podredio volji Božjoj, koji se susteže od zemaljskih radosti i koji je privržen samo Bogu. Pa ipak je u svom životu imao tri žene i kod svake od njih je prekršio jednu od ovih značajka:

1. žena – samovolja: „ja hoću nju“
2. žena – bludnica: tjelesna požuda
3. žena – privrženost: jedina za koju se veli da ju je volio.

Je li bio glup da nije vidio kakvu igru ona igra? Ne, on je sve vidio; ali baš u tome je i bio problem, jer je bio toliko siguran u sebe da će se opet nekako izvući. No igranje s grijehom odvelo ga je korak po korak u ponor. Na kraju je izgubio sve i poginuo s Božjim neprijateljima. Bog ga nije mogao sačuvati, zato što se svjesno kretao u području zla.

3. Božje uslišanje

„**I dade mu Bog to što je zaiskao**.“ Bog je uslišao Jabesovu molitvu. Bog uslišava molitve. Neke molitve ne uslišava, i bolje je da to ne čini. Ali ako molimo tako kao Jabes, i u takvom moralnom stanju, On će sasvim sigurno uslišati našu molitvu.

*Prema propovijedi
Michaela Vogelsanga
Priredio DL*

Ivanovo evanđelje

Ivan 19,1-16

Osuda

Pilat je sada pokušao pobuditi suosjećanje naroda pa je dao da se Isusa okrutno bičuje. Nakon što su mu se vojnici još izrugali i izudarali ga, Pilat ga je, tako zlostavljenog i okrvavljenog, izveo pred narod. **1-5**

Da narod sada ne bi popustio, vođe su odmah reagirale i zahtijevale njegovo razapinjanje. Pilat im je rekao: „Vi ga razapnite“, iako oni to nisu smjeli učiniti, koliko god da su to željeli. **6-7**

Kada je praznovjeren Pilat čuo da se Isus pravio Sinom Božjim, još se više prestrašio. Odakle je bio taj „sin bogova“, ili štogod da je već bio? Gospodin Isus mu je to, zapravo, već bio rekao u 18. poglavlju, 37. retku. **8-9**

Pilat je pripremio svojom vlašću, koja mu je, zapravo, samo bila dodijeljena od Boga. Želio se riješiti tog Isusa, ali su mu Židovi prijetili s okončanjem njegove karijere. **10-12** Onda je Pilat popustio. Podrugljivo je izazivao Židove dok se oni još jednom nisu pozvali na cara. Zatim je donio presudu: razapinjanje. **13-16**

93. Koliko je puta nakon retka 18,28 Pilat posvjedočio Isusovu nedužnost, i koliko su puta Židovi zahtijevali Njegovu smrt?

94. U koliko je sati Gospodin Isus bio osuđen na smrt?

Rimljani su bili vrlo **praznovjereni**. Vjerovali su u sve moguće bogove. Osim toga, bili su poznati po svojoj

okrutnosti. Teški prijestupnici bili su razapinjani na križ.

Isus nije imao nikakve krivnje. Tko ju je imao?

Ivan 19,17-30

Križ

Grubi legionari razapeli su na Golgoti Gospodina Isusa, koji im je dopustio da s njime čine što god su htjeli. **17-18** Pilat se i dalje izrugivao Židovima nazivajući razapetoga „kraljem Židova“.

19-22

Okorjeli vojnici su kao plijen međusobno razdijelili Isusove halje, koje su mu bili svukli. Tako su, ne znajući to, ispunili proročanstvo iz Psalma 22,18. **23-24**

Kod križa je stajalo nekoliko žena i učenik Ivan. Premda na križu, Isus je mislio na svoju ostarjelu majku, Mariju (koja je u međuvremenu ostala udovica), te je zamolio Ivana da se pobrine za nju. **25-27**

Nakon tri sata tame moralo se još ispuniti proročanstvo iz Psalma 69,21. Onda je Spasitelj rekao: „Dovršeno je“, i predao svoj život. **28-30**

95. Gdje se nalazila Golgota?

96. Što su Isusu dali piti?

Natpis na križu bio je napisan na tri jezika, tako da ga je mogao pročitati svatko: **20**

- Hebrejski je bio jezik koji se koristio u religiji

- Latinski je bio jezik koji se koristio u politici
- Grčki je bio jezik koji se koristio u obrazovanju i kulturi.

Doista je sav svijet kriv zbog Kristova raspeća!

Što si ti osjećao prigodom čitanja ovog odjeljka iz Biblije?

Ivan 19,31-42

Smrt i pogreb

Židovi su zbog svoje licemjerne pobožnosti tražili brz svršetak razapinjanja, koje se moglo oduljiti, budući da oni koji su razapeti umiru polako i bolno. Vojnici su slomili noge obojici zločinaca, kako bi ubrzali njihovu smrt. No Isus, koji je bio razapet između njih, već je bio umro! Jedan od vojnika je bešćutnim udarcem koplja probio Isusovo tijelo. Na taj način ponovno se ispunilo jedno proročanstvo. **31-37**

Do tada nitko nije znao da Josip iz Arimateje vjeruje u Gospodina Isusa, jer je bio strašljivac. Sada pak je hrabro otišao k Pilatu. I Nikodem je sada otvoreno stao uz Gospodina Isusa. Oni su, prema ondašnjem običaju, položili Isusovo tijelo u novu grobnicu. **38-42**

*97. Zašto je Ivan posvjedočio da je istinito to što je vidio? **35***

*98. Nikodem je najprije noću bio došao Isusu. **39** Gdje je zapisan taj događaj?*

Priprava je bio dan prije subote i tada su se vršile potrebne pripreme za dan odmora.

„Velik dan bijaše ona subota“ jer se ta subota poklapala s Blagdanom pashe, koji se slavio četrnaestoga dana mjeseca Abiba. **31**

Znaju li ljudi u tvome okruženju da si ti učenik Gospodina Isusa?

Odgovori na pitanja iz prošlog broja:

87. Isus Nazarećanin. **5+7** Time su izrazili svoj prezir, jer su ljudi iz Nazareta bili prezreni.

88. U 17. poglavlju (red. 12).

89. Ivan je bio poznat velikom svećeniku, tako da je mogao ući u dvorište velikog svećenika. On je Petra uveo u dvorište. **15-16**

90. Noću. Kad su uhitili Isusa došli su s bakljama i svjetiljkama (18,3) te su ga odmah odveli k Ani, gdje je bilo saslušanje. Rano ujutro oglasio se pijetao. **27-28**

91. Blagdan Pashe. To je bio slikovit prikaz koji se upravo trebao ispuniti: Gospodin Isus je Jaganjac Božji (1. Korinćanima 5,7).

92. Zato što Njegovo kraljevstvo nije jedno od kraljevstava ovoga svijeta. Njegovo kraljevstvo je nebesko.

Druga Ivanova poslanica

Ljubav u istini (6)

U posljednjem nastavku niza o 2. Ivanovoj poslanici govori se o praktičnim posljedicama pouka poslanice i o pozdravima.

Ne pozdravljati – ne primati u kuću (rd. 10)

„Ako tko dolazi k vama i ne donosi taj nauk, ne primajte ga u svoju kuću niti ga pozdravljajte“ (rd. 10).

Apostol opet u ovome retku ističe „ne“: Ako netko *ne* donosi Kristov nauk. Naša obveza, dakle, nije samo provjeravati govori li netko zlo i što je to zlo koje govori. Jednako tako važno je prepoznati kada netko *ne* donosi neku istinu. Đavao stalno mijenja svoju taktiku. Jednom radi na jedan način, a drugi put na drugi način. Zbog toga nam Ivan zapovijeda da provjeravamo donosi li netko Kristov nauk. Ako ga netko ne donosi, ne smijemo ga primati u kuću. Ovdje nije riječ o primanju u zajedništvo kod stola Gospodnjeg (za sudjelovanje u Gospodinoj večeri). Ovdje nije riječ o tome, premda i to spada u ovo ne-primanje. Ivan govori o kući ove žene. Ona i njezina djeca ne trebaju primiti takvog lažnog učitelja u svoju kuću.

Čovjeka trebamo procjenjivati po onome što kaže. Tako je postupio i Gospodar sa svojim slugom u usporedbi o mnama (Lk 19). Posljednjem služi, koji je zakopao svoju mnu i o svom gospodaru govorio zlo i neprimjereno, rekao je: „Iz tvojih te usta sudim, zli slugo!“ (Lk 19,22).

Moramo prosuđivati ono što usta izgovaraju. Ne trebamo postavljati nikakvo drugo mjerilo. Ako netko dolazi k

nama i ne donosi nam taj nauk, osuđen je na temelju onoga što kaže, odnosno ne kaže (a trebao bi). Već sam rekao da su to, najčešće, nadareni i ljubazni ljudi. Zato je i osobito istaknuto upozorenje da ih ne primamo u kuću.

Onaj tko govori zlo o Gospodinovoj osobi nije vjerniku sugovornik za razgovor. Ali trebamo imati na umu da je riječ o učiteljima koji nastupaju kao takvi, a ne donose istinit nauk; dakle o zavodnicima, a ne o onima koji su zavedeni. Ivan govori o djelatnim ljudima koji donose zlo, a ne o onima koji su uslijed toga i sami zapali u nevolju te im je upravo potrebna pomoć.

Pozdravljanje je izdaja našeg Spasitelja

Čini se možda nepristojnim ne pozdraviti nekog takvog. Ili je Ivan mislio nešto drugo? Možda bratski poljubac ili zagrljaj popraćen riječima „dragi brate“? Usporedimo li neka mjesta iz Biblije vidjet ćemo da to nije točno. U Djelima 15,23 upotrebljava se za pozdrav ista grčka riječ kao i u ovome retku: „I napisashe im po njima ovako: 'Apostoli i starješine i braća, onima u Antiohiji, Siriji i Ciliciji, braći koja su od pogana. Pozdrav.'“ Netko bi mogao prigovoriti da je ovdje riječ o poslanici koja je napisana vjernicima. No dobro, onda usporedimo Djela 23,26: „Klaudije Lizija preuzvišenom upravitelju Feliks. Pozdrav!“ Ovdje opet stoji ista riječ. Iz toga je jasno da se u

2. Ivanovoj u 10. retku misli na sasvim običan pozdrav, obično „Dobar dan“ na grčkom, i ništa više od toga.

Koja je posljedica toga ako se lažnom učitelju kaže „Dobar dan“? Prvo: mogao bi misliti da smo na njegovoj strani. Mi možemo misliti sasvim drugačije od njega, ali on bi mogao pomisliti da mislimo isto kao i on. Drugo: sljedeći redak nam pokazuje da putem pozdrava imamo praktično zajedništvo s lažnim učiteljem. Nadalje, ako se samo rukujemo s njim pokazujemo da nešto što je zlo nazivamo dobrim, htjeli mi to ili ne. I, naposljetku, na taj način izdajemo Gospodina Isusa: jer onaj tko napada mog Spasitelja nije vrijedan mog ljubaznog osmjeha. Netko bi se mogao upitati: A što ako je takav lažan učitelj moj kolega na poslu? Ako bi moj kolega bio lažan učitelj, on je, usprkos njegovom lažnom nauku, i dalje moj kolega. I „kao kolege“ moramo ga pozdraviti prema pravilima o međuljudskim odnosima na poslu. Ali ako nas on i na poslu počne obasipati svojim krivim naukom, moramo biti dosljedni i odbiti ga. No ovo pravilo o kojem apostol ovdje govori odnosi se, prije svega, na naše odnose izvan radnog mjesta.

Pozdravljanje znači zajedništvo (rd. 11)

„Jer onaj tko ga pozdravlja sudjeluje u njegovim zlim djelima“ (rd. 11).

U ovome retku imamo vrlo važno načelo, a koje se danas premalo poštuje: Pozdravljanjem lažnog učitelja imam zajedništvo s nečim što sâm ne činim. Jer grčka riječ za „sudjelovati“ je riječ koja se obično prevodi kao „imati zajedništvo“. Sudjelovati je mnogo slabiji izraz za grčki glagol „koinoneo“,

koji, zapravo, znači: stvarno imati zajedništvo.

U 1. Ivanovoj 1,3 čitamo da je naše *zajedništvo* s Ocem i s njegovim Sinom Isusom Kristom“. Ta važna riječ pojavljuje se dvaput i u 1. Korinćanima 10,16 u svezi s Gospodinovim stolom, gdje se njome izražava činjenica da jedemo li od kruha i pijemo iz čaše tijekom Gospodnje večere, imamo *zajedništvo* s Njim. Vanjsko sudjelovanje u tome činu znači, dakle, poistovjećenje s njim. Bez obzira je li to naša namjera ili nije, Bog to tako vidi. Moramo naučiti promatrati stvari s Božjega gledišta, jer u protivnom nećemo vidjeti stvari onako kako ih vidi On, što će biti pogubno. Ako, dakle, zavodnika samo pozdravimo, Bog to vidi kao zajedništvo sa zlom.

Korinćani su smatrali da mogu ići k demonskim stolovima te tamo sudjelovati u blagovanju onoga što je bilo žrtvovano. Apostol im je morao reći: „Ne znate li da ste, ako tamo sudjelujete, u zajedništvu s demonima?“ To oni, svakako, nisu ni htjeli niti su smatrali da je tako. Ali tako to vidi Bog.

I mi možemo – što je nadasve ozbiljno i vrijedno razmišljanja – vanjskim sudjelovanjem u nečemu doći u zajedništvo s nekim zlom koje mi sami uopće ne činimo. Jesmo li već razmišljali o tome? Neka nas Gospodin sačuva od toga da s Njim ili s Njegovim stolom povezujemo ono što je zlo! „Ne možete biti dionici stola Gospodinova i stola zloduhovskoga.“ Uzaludna je isprika da naše srce ne mora nužno biti dionikom nečega u čemu dragovoljno sudjelujemo svojom prisutnošću. Božje misli su drugačije.

Kako li su ozbiljne one riječi koje je Ivan čuo iz neba u pogledu „Babilona“: „Izidite iz nje, narode moj, da ne

budete dionicima njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti“ (Otk 18,4). To opet pokazuje da vanjsko sudjelovanje u nečemu što znam da je zlo, znači imati zajedništvo sa zlom. Zbog toga Bog zapovijeda da se očistimo od onoga što je protivno Njemu. Ako u Božjim očima ne želimo biti u zajedništvu sa zlom, moramo se odvojiti od zla. To se čini okrutnim i bez ljubavi. No istinska ljubav prema Gospodinu, koji nas je tako blisko povezao sa samim sobom i jedne s drugima, kao i istinska mudrost u ovom zlom razdoblju, vodit će nas k tome da izbjegavamo čak i svaki privid zajedništva sa zlom.

Završni pozdravi (rd. 12.13)

Vidjeti ih – ne pisati im (rd. 12)

„Mnogo bih vam imao pisati, ali nisam htio na papiru i crnilom, nego se nadam doći k vama i licem u lice govoriti, da naša radost bude potpuna“ (rd. 12).

Apostol Ivan je imao još mnogo toga za reći, i to zasigurno važnog; no nije to želio pisati na papiru i crnilom. A kako drukčije? – mogli bismo se upitati. Danas imamo više mogućnosti pisanja, ali on, da je i htio, nije mogao pisati drugačije negoli na papiru i crnilom. No on to nije rekao zbog toga što mu taj način nije bio dovoljno prikladan za pisanje. Rekao je to zato što se nadao da će uskoro vidjeti tu ženu i njezinu djecu. Onda će razgovarati s njima o tome, a njihova će radost biti potpuna. To je i za nas danas dobar podsjetnik: „papir i crnilo“ nisu najbolja sredstva sporazumijevanja. Daleko je poželjnije razgovarati jedan s drugim. To je Ivan želio učiniti, ako mu Gospodin dade prigodu. Ali ono što je ovdje napisao bilo je hitno i nije

se smjelo odgađati. Tako smo i mi postali korisnici njegovih riječi.

Radi zaštite tih duša Sveti Duh je smatrao nužnim da Ivan napiše ovaj kratak dokument, i to „na papiru i crnilom“. Tako vidimo kako je prekrasna nadahnutost. Ivan ono drugo, što je sigurno također bilo važno, nije trebao staviti na papir, u svakom slučaju ne u obliku koji bi nam danas bio dostupan.

Želim dati na znanje i razmišljanje da Biblija, sveta Božja knjiga, ima ograničen opseg. Ako je manjeg formata može je se čak staviti u džep. Pa ipak je njezin sadržaj beskrajan. Bog je u svojoj mudrosti odabrao da se zapiše samo ono što je od trajne važnosti za nas. Zbog toga nam nije predana ni jedna riječ koju je apostol Ivan rekao, koliko god bila važna, osim onoga što je zapisano. Ali ono što je zapisao imamo još i danas u rukama.

Na svršetku još vidimo prekrasan odnos među vjernicima. Ljubav je bila djelatna. Nisu samo govorili o njoj, nego su se ljubili u istini i „radi istine“. Prvenstveno su ljubili one koji su hodali u istini. Za sve njih bila je velika radost kad su se opet vidjeli. Ta radost poznata je i nama danas.

Lijepo je kad međusobno razgovaramo o onome što nas čini sretnima, a ne samo o onome što je negativno. Ako stvarno govorimo o onome što je uzvišeno, naime, o samom Spasitelju, to nas vodi k radosti. Onda će i naša radost biti „potpuna“ (Iv 15,11).

Pozdrav (rd. 13)

„Pozdravljaju te djeca tvoje izabrane sestre“ (rd. 13).

Na svršetku Ivan prenosi pozdrave djece izabrane sestre. Tu vidimo da su i pored odnosa u Gospodinu i dalje po-

stojali obiteljski odnosi. Isto to nalazimo i u Rimljanima 16. Pavao je, primjerice, imao rođake koji su čak prije njega bili „u Kristu“. Osobito je lijepo kada se ti rodbinski odnosi još više prodube i oplemene u Kristu.

Odnosi po tijelu, bliski rodbinski odnosi, stvaraju nevolje ako svi ne hode u istini. No kako je lijepo kada djeca hode u istini i kada se apostol mogao radovati vidjevši ih.

U zaključku želim ukazati na to da ovdje imamo prekrasan primjer stariješine koji služi i štiti Božje stado. On se brine za pojedince; ovdje za ovu ženu i njezinu djecu. I pisanje ove važne i kratke poslanice dio je njegove pastirske službe, jer ih je želio sačuvati od velikih opasnosti koje su im predstojale. U tome, istodobno, vidimo i očinsku ljubav. Kod Ivana je, kad govori o djeci, očigledno riječ o pastoralnoj službi, što se može prepoznati i u njegovoj trećoj poslanici. On želi učiniti sve kako bi djecu, to jest vjernike, kojima smije služiti, sačuvao od nesreće i štete.

Siguran sam da su ta žena i njezina djeca sa zahvalnošću prihvatila njegovu službu. A kako je danas, kada neki brat ima zadaću od Gospodina da posjećuje domove i brine se za pojedince? Radujemo li se ako netko dođe i želi nas sačuvati od opasnosti koje nam prijete? Mi ih možda ne vidimo, ali takav ima oko za to. Zbog toga ga – a to vrijedi i za braću koja vrše službu stariješina u lokalnim zajednicama – prihvatimo i zahvalno poslušajmo njegov savjet. Bit će to za naš blagoslov.

Danas živimo u ozbiljnim danima. Zbog toga vjerujem da ova 2. Ivanova poslanica sadrži vrlo važnu pouku za nas. Provodimo svoj život „u istini“. Ostanimo u onome što je bilo od početka i ljubimo Boga u ovisnosti i poslušnosti! Onda će nas Gospodin sačuvati.

*Christian Briem
Folge mir nach 11/2015
(Zaključak)*

Biblijske slike i simboli

Zid

U stara vremena je „otvoren“ grad bez zida bio bez ikakve zaštite te izložen neprijateljima i divljim zvijerima (usp. Lev 25,31; Pnz 3,5). Zid je, naprotiv, štito od napada neprijatelja te je onima koji su bili unutar njega pružao sigurnost i skrovitost. Već su i Nabalovi pastiri za Davida i njegove ljude posvjedočili: „Bili su nam zidinom i noću i danju“ (1 Sam 25,16).

Osobitu ulogu imali su zidovi Jeruzalema, „grada velikoga kralja“ i mjesta na kojem se nalazio Hram. Opetovano se govori o gradnji i razaranju gradskoga zida (usp. 1 Kr 3,1; 9,15; 2 Kr 14,13; 2 Ljet 32,5; 36,19). Nehemijina knjiga (3. poglavlje) podrobno predočuje ponovnu izgradnju jeruzalemskoga zida nakon Nehemijina povratka iz Babilona, 445. godine prije Krista. U tisućgodišnjem kraljevstvu će Bog Jeruzalemu biti „zid ognjeni naokolo“ (Zah 2,5). I novi Jeruzalem, „sveti grad“ koji silazi s neba, imat će zid od 144 (12 x 12) lakata (Otk 21,12-19). U opisu hrama koji će biti u tisućgodišnjem kraljevstvu objašnjeno je značenje zida: „Uokolo se pružao zid pet stotina *trsaka* dugačak i pet stotina širok da odvaja Svetište od nesvetoga mjesta“ (Ez 42,20; usp. 44,23).

Zid je, dakle, s jedne strane, slikovit prikaz očuvanja i zaštite, a s druge pak strane prikaz odvajanja od onoga što je protivno Bogu i njegovoj volji. Izraelski narod je putem Zakona što im ga je dao Bog bio kao odvojen od poganskih naroda „pregradnim zidom razdvajanja“ (Ef 2,14; usp. Br 23,9); no ipak je već Jakov, blagoslivljajući Josipa, ukazao na to da će grančice plodnog stabla prelaziti preko zida, to jest da će Božji blagoslov jednom doteći i do ostalih naroda (Post 49,22). Danas su Božja djeca pozvana svjedočiti u svemu svijetu o Njegovoj milosti i njegovom Evandelju, a ipak su, istodobno, odvojena od svijeta, što također trebaju praktično očitovati u svom osobnom i zajedničkom životu (Iv 17,16; 2 Kor 6,14-18; 1 Iv 2,15).

Arend Remmers

Iz knjige „Biblische Bilder und Symbole